

В-КЪ НА ВЕСТНИЦИТЪ

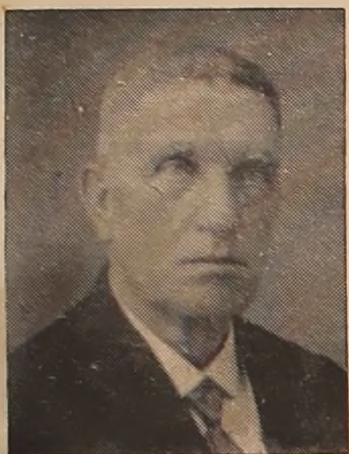
Органъ на Съюза на Журналистите въ България

Централно управление — Варна, телефонъ 257.

Броя 2 лв.

УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ

НА СЪЮЗА НА ЖУРНАЛИСТИТЪ ВЪ БЪЛГАРИЯ:

Антонъ Байчевъ
ПРЕДСЕДАТЕЛЪ

Съюза на Журналистите въ България. Кавалеръ на ордена „Св. Александър“ IV ст., съ който е награденъ отъ Негово Величество Царя за 50 годишна журналистическа дейностъ. Г-нъ Байчевъ е доаенъ на българскитъ журналисти и почетенъ членъ на Съюза.

Владимиръ Поповъ
Подпредседателъ — редакторъ в „Лъча“ — Т. Пазарджикъ.

Боянъ Станчевъ

Съюзенъ секретаръ — редактиралъ вестниците: „Морски Ратникъ“, „Черноморска Трибуна“, „Черно Море“, „Славянинъ“. Редовенъ сътрудникъ на пресата отъ 1912 година до сега.

Иванъ А. Поповъ
съветникъ — Ст. Загора.

Досегашното постоянно присъствие на Габровската община.

Илия Конухаровъ
кметъ на гр. Габрово.

Стефанъ А. Добревъ
помощникъ-кметъ — Габрово.

ГАБРОВО.

Голѣмото име, което гр. Габрово си е извоювало въ културно-просвѣтния животъ на страната като първи разсадникъ на новобългарската просвѣта и образование, особено името му въ сегашно време на единъ отъ най-големитъ центрове на съвременната българска промишленостъ, ще дадатъ поводъ за изненада на пътника, който първи пътъ го съзерцава отъ височината на нѣкой околненъ хълмъ.

Общия видъ на малкия провинциаленъ градъ отъ първи погледъ разкрива два свѣта, които се борятъ за първенство. Отъ една страна, подъ хубавия старомоденъ строежъ на нашата доосвободителна епоха, типиченъ съ своитъ тежки покриви и наднаиснали стрѣхи, които сѣкашъ се огъватъ подъ бремето на своитъ каменни плочи, се бори да запази своето мѣсто типътъ на странния български градъ, съ своята познатъ патриархаленъ животъ. Отъ друга страна, пулсътъ на новия животъ, предъ който върви нашедствието на прогреса, съ изискванията на новитъ нужди и стремехи, които го съпътствуватъ, завладѣва чрезъ линията на модерната архитектура все по-големо и по-големо мѣсто. Вижда се, че градътъ се бързо преобразява.

Все пакъ, макаръ и новитъ обществени и частни сгради, както и голѣмиятъ брой индустриални заведения, да успѣватъ да наложатъ на общия видъ на града впечатлението на нѣщо ново и съвременно, околното може да разкрие запазени кѣтища, изпълнени съ красота и тихата идиллия на старо Габрово.

Кога и какъ е основано Габрово не е известно точно. Многобройни предания за неговото заселване презъ XVI и XVII векове сѣ неподкрепени съ доказателства и иматъ всичкитъ качества на легенди.

по-вече еднакви грижи отъ всички отговорни и неотговорни фактори. Ето двойната основа, която трѣбва да бѣде затвърдена — *ралото и промишления чукъ* — индустриалния и занаятчийския, защото само чрезъ тяхъ ще се изкове благоденствието на народа, здравината на държавата и мощта на България...

Едно, обаче, остана вѣрно и то е, че Габрово отъ край време на своето съществуване запази характера си на чисто български градъ, съ самобитна българска култура, мисль и творчество. Една изключителна привилегия, дадена презъ робството, само на нѣколко града изъ българскитъ земи, забранила заселването на турски семейства въ Габрово. Освобождението завари града построенъ и уреденъ изключително подъ знака на българския духъ.

Предѣлитъ, които сѣ избрали мѣстото за заселване на гр. Габрово, сѣ имали единъ безспоренъ вкусъ къмъ хубавото, къмъ чистия въздухъ и здравия климатъ, къмъ многото слънце и най-вече къмъ великолепието на балканската природа. Нѣма посетителъ на гр. Габрово, който да не остане очарованъ и да не се възхити отъ природнитъ красоти на Габровската околностъ. Въ нея щедра ржка е струпала изобилно всичката разнообразна прелесть на балканската природа. Какво мѣстоположение за едно населено мѣсто, наистина! Разположено въ долината на р. Янтра, която минава презъ срѣдата на самия градъ, заобиколено съ хълмове, които сѣ последнитъ спокойни дипли на Стара планина, Габрово е само на нѣколко к. м. отъ величественния масивъ на тази планина, която съ вѣчно промѣнливитъ багри на своитъ очертания е неизмѣнния и вѣчно прекрасенъ фонъ на града.

Това мѣстоположение дава особни благоприятни качества на Габровския климатъ. Въ него се съчетаватъ преимуществата на полето и планината. Зимъ нейниятъ масивъ пази града отъ студени и силни ветрове, а лѣтъ гората обилно лѣе своята прохлада. Зеленината отъ околнитъ хълмове се спуска и обгръща самиятъ градъ. Една естествена и непринудена красота има въ самото очертание на града. Подобно краката на паякъ, отъ него изхождатъ по различни посоки нѣколко дефилета, които непрекъснато разкриватъ великолепието на своитъ мѣняващи се красоти. Съ тази своя околностъ, която е тъй близка, че представлява съ града едно цѣлостно единство, гр. Габ-

Нашата индустрия.

най-важнитъ и голѣмитъ ние, българите, като творческо създание на индустрия. Една индустрия, присадена като

материали на земята ни въ издѣлия, задоволяващи, както широкитъ нужди на народа, така и изтънченитъ изисквания и вкусове на обществото.

Кой би дрѣзналъ да дигне ржка срѣщу това постижение на промишления духъ на народа ни, срѣщу тоя работенъ домъ, кждето всички — отъ портйора до работника, отъ огняра до техника, отъ чистача и писара до директора и господаря, съставляватъ едно организирано работящо цѣло, а заедно съ материалитъ и машинитъ — една колективна произвождаща сила?

Нека пазимъ тая форма на производството, да се грижимъ за нейното развитие и съвършенство, защото само чрезъ нея дремачитъ ни природни богатства ще излѣзатъ на яве и ще бждатъ преработени въ ценности и блага.

Защото само така, чрезъ индустриализиране плодовѣтъ на земята ни, ние ще съкратимъ чуждестранния фабриченъ вносъ у насъ, за да освободимъ народа

си отъ зависимостта му къмъ иностранната фабрикация, а държавата ни — отъ подчинеността ѝ на международния финансовъ капиталъ.

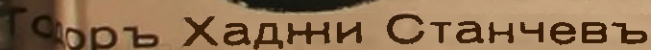
Но за постигането на тая задача, потрѣбна е една *по-решителна, по-смѣла индустриална политика*. Трѣбва нашата индустрия да насочваме все по-вече къмъ нашитъ собствени сурови материали — да виждаме въ нашитъ индустриални предприятия да влизатъ все повече наши вълни, памуци, кожи, ленъ, конопъ и пр., отколкото иностранны. Трѣбва да сбlijимъ още по-тѣсно тая индустрия съ селското стопанство, съ земнитъ ни производства, за да стане напълно национална и заедно съ земеделскитъ ни, скотовѣдни и горски отрасли, да образува едно мощно и цѣлостно народно стопанство.

Ето идеала, къмъ който нашата стопанска политика трѣбва да ни води!

Ето двѣтъ основи, които трѣбва да бждатъ сбlijени и свързани нераздѣлно — селското стопанство и индустрията — двѣтъ основи, за които трѣбва да пожелаемъ

въ скоро време да се заговори, че действително въ политикъ на Шипченския Балканъ има единъ истински индустриаленъ градъ, чиято мощностъ се вижда отъ долните динни:

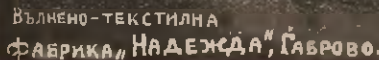
Горният аблица илюстрира, какво е създалъ габровеца за своята държава през периода от половин векъ. Ако направимъ паралелъ съ индустриални центрове, ние ще видимъ, че това е единъ колелъ на индустриална машина, който върви въ областта на промишлеността, на които биха могли да се индустриални градове въ Европа и отвъдъ океана. Бждаше подсказва, че Габрово още не е достигнало върха на индустриаленъ разцвѣтъ. То напредва и се развива и не ще да се спре дотамъ, когато Габрово ще съперничи на много по-големи индустриални центрове въ европейско значение индустриални центрове.

България — в „Славянин“ в Русе. Неговият син, г-н Боян
години е секретар на Съюза на Журналистите в България

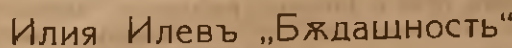
ПРАВИЛНИКЪ

Въ 1921 г. се преобразува едноличната фирма на Акц. Д-во „ПЕНЧО К. БОНЕВЪ“ подъ каквато фирма работи и днесъ.

Акц. Д-во „Надежда“

Фабрика за производство на вълнени платове и [прежди

Ф-на за производство на финни трикотажни и пражди.

Огледало на Габровската индустрия.

Ако има индустриален град, въ който сж застъпени най-разнообразни и най-многобройни клонове на машинното производство, това е безспорно Габрово.

Дълъг и трънлив път е изминал докато се достигне от първобитния чарк за плетене на гайтанъ, до модернитъ въ истинската смисъл на думата производство на платове, модерни плетива, пасмантарии, ножове, кожи и пр. и пр.

Направени сж огромни жертви въ капитали, живи и мъртви инвентаръ и презъ трудътъ и усилията на почти две поколения, още отъ тъмнитъ времена на турското робство, докато се дойде до една техника, която съ право може да се нарече модерна и свършенна.

Много мъчно е да се направи единъ пълен обзоръ на индустрията въ Габрово и за това се иска и време, а и това не може да бжде предметъ и задача на една обикновена бележка за вестникъ, каквато е настоящата. При все това, бегло нахвърлени дебелы черти, ще дадатъ една близка до действителността картина, която може да даде идея — впечатление, за това, което днесъ е индустриално Габрово. Ето тая картина:

Габрово е малкъ балкански градъ, съ много гъсто населена околностъ. Разстоянието между крайнитъ пунктове на околията, на която Габрово е центъръ, е около 30 км., на такава малка територия има едно население надъ 80,000 души.

Отъ много отдавнашни времена Габрово е и си остава живъ въ всѣко отношение градъ. Въ турско време Габровскитъ стоки сж се разнасяли и славили съ известностъ, по всички голъми пазарища на Балканския Полуостровъ, изъ Мала Азия, Северна Африка, Австралия, Унгария, Романия, Русия и на много други по-далечни мѣста.

Днесъ индустрията въ Габрово е много интензивна. Навсѣкжде се работи трескаво, строятъ се нови помѣщения и въ индустриалнитъ заведения, въ Габрово нѣма безработица. Наопаки, чувства се нужда отъ работни рѣце, главно на жени и момичета, които единствено сж пригодни за индустрията.

При все това, общата стопанска и финансова криза слага своето отпечатъкъ съ чувствителна сила и върху индустрията въ Габрово и ако времената биха нормални, разцвѣта щеше да бжде плътенъ.

Пристъпамъ къмъ описание то на самитъ фабрики.

По течението на рѣката Янтра, която извира подъ върха „Бузлуджа“ до влизането ѝ въ града сж обзаведени следнитъ фабрики:

1. Барутна фабрика „Еловица“, въ Етърската община, въ самия балканъ, съ около 35 работници, обзаведена напоследъкъ модерно — работи интензивно.

2. Текстилно-тъкачна фабрика „Соколъ“, въ подножието на Габровския „Соколски“ манастиръ, съ около 50 работници — работи интензивно.

3. Памучно-плетачна фабрика „Бждащностъ“ — Етърска община, с. Газурницитъ, съ около 200 работници. Най-добре обзаведена отъ бранша си, най-добре развита и съ най-добро производство. Сега се строи при сжщата и памучна предачница.

4. Вълнено-предачна фабрика „Орелъ“ въ Бичкинска община — с. Болтата — около 80 работници. Работи интензивно. Въ строежъ е ново голъмо здание за разширение.

5. Памучно-тъкачна фабрика Косю Цанковъ — на сжщото мѣсто съ около 50 работници — работи интензивно.

6. Кожарска фабрика на Стоянъ Наневъ, край с. Бичкия, съ около 20 работници, — работи редовно.

7. Чорапна фабрика на Сте-

фанъ Гатевъ въ с. Бичкия, съ около 25 работници, работи добре.

8. Вълнена предачна и тъкачна фабрика „Ив. К. Калпазановъ“, въ сжщото село съ около 250 работници. Най-старото индустриално заведение, стабилно, реномирано отлично, съ голъми връзки въ страната. Работи отлично.

9. Вълнено-предачна фабрика на Братя В. Рашееви — край Габрово, съ около 90 работници, обзаведена много добре, работи усилено.

10. Памучно-тъкачна фабрика на Димитъръ Ивановъ, край града, съ около 20 работници, работи добре.

11. Памучно-тъкачна фабрика „Капитанъ Дѣдо Никола“ — край града, съ около 20 работници, работи добре.

Разстоянието отъ фабрика „Еловица“ до града е около 15 км.

По течението на притока на р. Янтра — рѣката Паничарка сж наредени следнитъ фабрики:

12. Памучно-тъкачна фабрика на Христо Метевъ, на Хаджи Цонева мостъ — 6 км. надъ града, съ около 100 работници. Работи докове и материи. Въ строежъ собствена предачница за памучна прежда. Работи усилено и се развива много добре.

13. Фабрика за дървени обушарски калъпи и др. на Стефанъ Синчевъ на сжщото мѣсто, съ около 15 работници. Работи добре.

14. Вълнено-предачна фабрика „Дончо Попа“, на Ганчо Поповъ на сжщото мѣсто съ около 60 работници. Изработва финни вълнени прежди, работи отлично.

15. Вълнено-текстилна фабрика „Надежда“ на сжщото мѣсто, съ около 200 работници, изработва камгарни платове. Работи усилено.

16. Вълнено-текстилна фабрика „Аспарухъ“ на Христо Райковъ, близо до „Надежда“, съ около 250 работници. Въ постояненъ строежъ — разширение. Изработва шрайгарни финни платове. Работи усилено и много добре.

17. Памучно-тъкачна фабрика Георги Т. Рашеевъ на м. „Дѣдо Дѣнко“ съ около 500 работници, работи усилено и много добре.

18. Предачна фабрика „Вила Пенчо Семовъ“ до сжщото мѣсто, съ около 50 работници. Притежание на Пенчо Семовъ. Работи отлично. На това мѣсто Семовъ е построилъ радкашенъ паркъ, съ рибно езеро и други пристройки. Сега се строи грамадно здание за старопиталище, което Семовъ ще построи и издържа отъ личнитъ си срѣдства.

19. Креватена фабрика „Кубратъ“ надъ града до „Колодрума“. Сега не работи, а е работила съ около 20 работници.

Разстоянието отъ фабриката на Хр. Метевъ до града е 6 км.

20. Край града по сжщия притокъ на Янтра, на 1 км. сега се строи голъма фабрика за копчета и пасмантарийни стоки.

На югъ отъ града, по двата притока на Янтра, има всичко 20 фабрики съ около 2,000 работници.

Въ самия градъ има следнитъ фабрики:

21. Вълнено-предачна фабрика „Балканъ“, съ около 80 работници. Изработва първокачествени прежди. Работи усилено. Въ строежъ е, разширение на работнитъ помѣщения.

22. Памучно-плетачна фабрика Бр. П. & Г. Георгиеви съ около 100 работници. Работи отлично. Въ строежъ е за разширение работнитъ помѣщения, жилища за работничкитъ и складове.

23. Тъкачна фабрика Иванъ П. Червенаковъ, съ около 20 работници. Работи срѣдн.

24. Трикотажна фабрика Ив. Ив. Аврамовъ, съ около 40 работници, изработва вълненъ и памученъ трикотажъ. Работи усилено.

25. Вълнено-текстилна фаб-

рика „Александъръ“ съ около 200 работници, работи добре. Изработва вълнени платове.

26. Вълнена-текстилна фабрика „Успѣхъ“ съ около 350 работници, въ постояненъ строежъ, разширение на работнитъ помѣщения. Едно отъ най-солиднитъ предприятия. Работи усилено.

27. Трикотажна фабрика Андрей Хр. Момеринъ съ около 60 работници за финъ вълненъ, коприненъ и памученъ трикотажъ. Работи интензивно.

28. Фабрика за чанти и портмонета на Радевъ & Рачевъ, съ около 30 работници. Работи усилено и добре.

29. Трикотажна фабрика Димитъръ Хр. Пенчевъ, съ около 50 работници. Изработва вълненъ трикотажъ. Работи много добре.

30. Трикотажна фабрика „Андрей Ив. Ковачевъ“, съ около 50 работници. Работи усилено и добре.

31. Трикотажна фабрика Тотю Пантевъ, съ около 50 работници. Работи усилено и добре.

32. Трикотажна фабрика Илю П. Българиевъ & С-ве, кварталъ „Боровото“ съ около 60 работници. Работи усилено и много добре.

33. Вълнено-текстилна фабрика „Троица“, съ около 150 работници. Работи усилено и добре.

34. Памучно-тъкачна фабрика „Принцъ Кирилъ“, съ около 750 работници, най-голѣмото заведение. Работи много добре и усилено.

35. Фабрика за портмонета и чанти, Христо Папазовъ, съ около 20 работници. Работи добре.

36. Фабрика за пасмантарийни стоки Христо К. Конкилевъ, съ около 100 работници. Работи най-усилено и най-добре.

37. Дърводѣлска фабрика „Драганъ Балабански“, съ около 10 работници, работи много добре.

38. Дърводѣлска фабрика Братя Къневи, съ около 20 работници. Работи много добре.

39. Металолеярна фабрика Бр. Митеви, с. Бичкия, съ около 15 работници, работи много добре.

40. Металолеярна фабрика „Братя Михалеви“, съ около 25 работници, работи много добре.

41. Металолеярна фабрика Иванъ Недковъ, съ около 25 работници. Работи много добре.

42. Кожарска фабрика Бр. Калпазанови, съ около 50 работници. Работи много добре.

43. Кожарска фабрика „Щастие“, кооперативна, съ около 15 работници. Работи много добре.

44. Кожарска фабрика Пенчо К. Боневъ съ около 30 работници. Работи много добре.

45. Кожарска фабрика Хр. В. Марокиджиевъ, съ около 30 работници, работи много добре.

46. Вълнено-текстилна фабрика Семо Ив. Семовъ, съ около 30 работници. Работи добре.

Вънъ отъ чертитъ на града, на северъ по течението на Янтра има:

47. Кожухарска фабрика „Изгревъ“ на Стефанъ П. Сватовъ, съ около 20 работници. Работи много добре.

48. Кожарска фабрика Бр. Патеви, съ около 25 работници. Работи много добре.

49. Кожарска фабрика Никола Гутевъ & Синове съ около 20 работници. Работи добре.

50. Кожарска фабрика Пантю Цоневъ, съ около 15 работници. Работи много добре.

51. Фабрика за цигли и тухли на Цоню Г. Хухладжиевъ & С-ве, съ около 50 работници.

52. Вълнено-текстилна фабрика Ив. х. Беровъ, съ около 120 работници. Работи добре. Има совствена водно-електр. юзина.

53. Воденъ Синдикатъ „Грамадата“, съ електрическа централа въ града, сега термическа, която осветлява града и дава двигателна енергия на много фабрики и работилници.

Освенъ това има по-вече отъ 40—50 по-дребни фабрики и работилници, съ по 10—15 и 20 работници, които си служатъ съ по-малко или по-вече машинизирана работа и сж полу-индустриални.

Сборътъ е:

около 70 въ истинската смисъл на думата фабрики съ около 5—6000 работници.

При това трѣбва да се прибавятъ модернитъ трикотажни работилници, около 10 на брой, съ по 20—30 работници, които повечето сж индустрии, отколкото занаяти. Сжщо така десетина модерни кожарски работилници, които работятъ изключително съ машини и обематъ около 150 ра-

ботници. По-вече сж и кѣмъ фабрики, които тятъ съ машини и работници. Сжщо сж и шинизирани фабрики, монета. Една оковки за врати и на коларска; 3—4 кала, които за индустрията; квасъ и лимончи; виране овоци; пр

Гази Мустафа Кемалъ

— великиятъ турски реформаторъ въ своя скритъ кабинетъ, съ личния си адютантъ и 1 призул

Възродена Турция.

Че възраждането е сила, че то помита всичко старо и открива пътища за новото, това сме учили и знаемъ. Но човѣкъ трѣбва да види що става днесъ въ Турция, за да потвърди, че възраждането тамъ е не само сила, но стихия, която настѣпва съ замахъ и размѣри, непознати до сега въ свѣтовната история.

Кой не знае що бѣ стара Турция? Кой смѣше нѣщо да помисли, а не да каже, за свѣтостъ на религията, на феса, на переджето? Досегаема ли бѣ неприкосновеностъ на султанитъ съ тѣхнитъ хареми? Можеше ли да се мисли за напредѣкъ при тѣхното старо и мъчно за научване писмо и мислилъ ли е нѣкога, че то ще бжде изхвърлено?

Е, добре! Днесъ е даденъ тамъ широкъ пътъ на свѣтското образование, а джамии сж оставени на ходжитъ да четатъ молитви и си броятъ мѣнестата на броеницитъ. Тѣхната роля съ политиката и общественя животъ е сведена до нула. Безъ фесъ и переджета Турция днесъ е по-приятна и красива отъ който щете кѣтъ на Европа. А съ новото писмо—латиницата, Турция въ грамотностъ, просвѣта и наука не само дотогава други народи, но много ще надмине. Ако на великия реформаторъ и възродителъ на Турция би било само това единичко дѣло, въвеждане новата азбука, все панъ неговото дѣло е неизмѣримо по грандиозностъ и последици.

Днесъ въ курсове възрастнитъ добиватъ лесно грамотностъ по новата азбука. Децата лесно се научаватъ да четатъ и пишатъ. Турцитъ иматъ богата издържана преса, достѣпна за всѣки грамотенъ. Днесъ има читалища, които сж пълни не само съ периодически издания, но и съ четци.

Издаването учебници и прочитна литература съ латиница отива съ голѣми крачки. Министрътъ на просвѣтата се е обкржилъ отъ просвѣтени и компетентни хора, между които и Али Хайдаръ бей, председателъ на учебния комитетъ, родомъ отъ Казанлъкъ, знающъ отлично български езикъ.

Въ М-вото се върши трескава дейностъ въ много насоки: комплектуване учителски персоналъ въ по-вече отъ 20 педагогически, у-ща (педагогическото у-ще въ Ангора по уредба нѣма равно на себе въ нашата

страна); строене сж всички модерни и съоружения по различни принципи; чезъ у не техническитъ пр М-вото има излсжа по ржна работа и рлучени отъ японци замѣна. Виденотъ тамъ и буди ненадаватъ Въ Ангора и И висше стопанско обр девици. Организация училище е уник мѣ и дори отъ американци отдѣлно може да се че. Търговци отъ Пл думитъ на директора есенъ да прататъ т ритъ си.

Въ Ангора и И хигиена, който е бжд цински факултетъ; последна дума на нау музикална академия добре уредена съ н

Турция ли е то вѣрвалъ на очигъ с ството въ Ангора; гр дѣла и реформи; изе 10 и по-малко години ватъ, че великиятъ тур велики въ миналото полета съ военна сла вата си история ще б и на културното погр

Ние, българитъ, въковъ съ турцитъ, днесъ да признаемъ ориенталци отъ гѣд

ноба Турция има и трѣ поучимъ въ много

Какво значи народоп литика, що значи дисциплина и точностъ за отговорностъ за дѣ значи работоспособе

ментъ, що е некорупт министрация, чиновн и пр., — ако искате да разберете, минете Бос

стѣпете въ Азия. Отъ въ древността култур и днесъ се дава ненад мѣръ въ историята.

Дали разбираме и ще се поучимъ, аи, ще покаже.

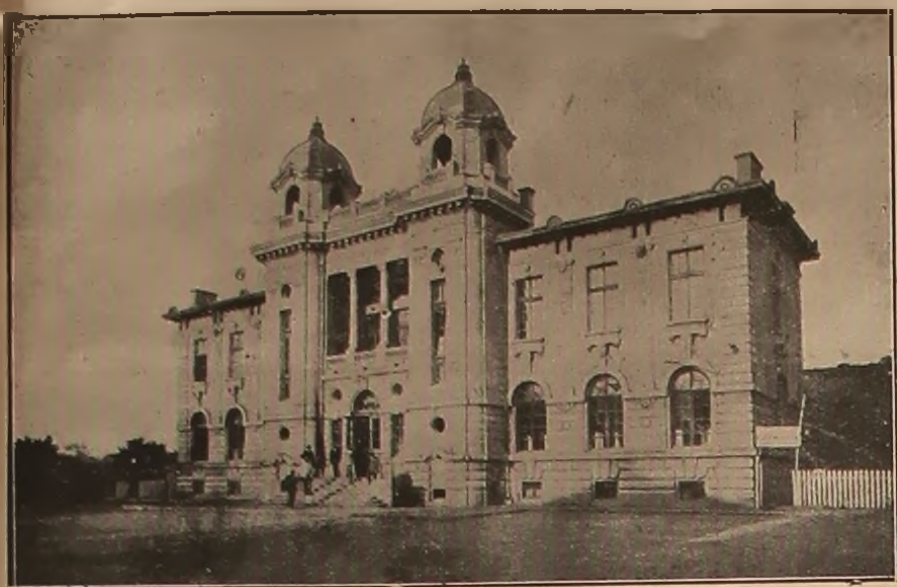
Мездра.

Габровици и

ха първия ф

народна просв

Един фарь на култура и просвѣта

Библиотеката „Априлов - Палаузов“ въ Габрово, въ която заседава 8-ия редовен конгресъ на Съюза на Журналистите въ България.

Ст. Стан

Стремежът на градовете.

През последните години от войната наблюдаваме един гандиозен стремеж на градовете да приближат към себе си известни сезони на единично-вече посетители съгласно да извлекат от това посещение по голѣми материални пълни морални придобивки. Съ тия придобивки тѣ си поставя решението голѣмата проблем да задоволят своите стопански, икономически и културни нужди да реализиратъ значае, а не и идеалъ въ слугата на житото най-искрено сже отдаватъ общински съвети. Некаме искрено, защото изхождатъ положения, а така също фавората и методитъ за даване на изразъ на този идеалъ да бждатъ най-разнообразни и, като така видимо да се явятъ противоречиви, по крайния борби е бивалъ въсходъ на сжщъ — стопанското управление на града, а въ зависимост отъ него — икономическото културно, взрете се по-внимателно въ дълбокиятъ мисълъ на всичките борби, които сж въ общинските съвети и вие се констатира, че крайната въ била една благо на града, а не единното благо. Не говоримъ за изключенията, защото тукъ не се работи съ неумолими закони, норми, а въ трите четвърти чувства. Щомъ е тъй че встояни сплътници въ тия борби бждатъ егоизма и съетността — два сериозни фактори, които винаги сж хвърляли единъ въ воалъ върху обществения характеръ на поменатитъ борби. На какво се дължи то, че стремежътъ и тази съетностъ средъ насъ тя се дължи на подготовеността на хората да даватъ съответния общински съветъ, да се явятъ носители на обществени идеали. А какъвъ е резултатътъ тази неподготвеностъ и може лесно да разберемъ консерватизмътъ въ работата на съвета, а отъ тукъ на града. Примѣри неподготвеностъ въ България всѣки наблюдава, за да не кажемъ тукъ подобни.

богатства за да създадатъ върху тѣхъ обществени блага и т. н. Тѣзи блага, тѣзи културни придобивки никога не идатъ сами. Тѣ се създаватъ отъ хора дейни; хора отличаващи се съ желѣзна воля, твърдъ характеръ; отъ хора, които съмояватъ да обхващатъ живота въ всичката му сложностъ, въ всичкото му разнообразие; отъ хора, които държатъ смѣтка за голѣмата отговорностъ която носятъ за стопанския, икономическия и културенъ прогресъ въ града. Такива само хора сж способни да градятъ нови традиции, да крепятъ прогреса на обществата, да култивиратъ голѣмитъ залози на нацията, нещо повече да демократизиратъ общественитъ отношения въ срѣдата, въ която действуватъ. Защото безъ подобенъ демократизмъ се явява неправда отгоре, морално падение отдолу — сигурни предпоставки на диктатурата, еднакво опасни за развоя на всички обществени слоеве. Диктатурата въ всичките си примамливи форми на управление носи потенциално краха на нацията. Край видимото често щастие, който диктатурата носи на нацията се кондензира въ гнѣвни тѣ на народната душа и едно голѣмо негодувание, което рано или късно ще се изрази въ обществени борби, въ граждански войни, фактори еднакво опасни за прогреса на народитъ, фактори които спхватъ, които поставятъ прегради страшни, за известно време, въ полета на общественото развитие на народитъ. Историята не познава диктатура на личноститъ или съсловията, която макаръ и въ далечно бждаше да не е свършвала съ обществени пертурбации. Който мисли обратното той илюзира строгата действителностъ, живѣе въ крилата на мечтитъ и кове една лоша съжба на обществото, въ името на което работи.

За щастие много отъ градовете на днешна България вече се освободиха отъ първия (консервативния), пълно само познаватъ втория видъ (диктатурата) на управление, поради което ние еднакво ги наблюдаваме съ чудно единение на съзнанията на хората, които ги управляватъ да приживяватъ етапитъ на своето общо развитие. А това е едно отъ сжщественитъ причини, поради които държавата не стои пасивна наблюдателка въ този устремъ на градовете. Тя даде

всички улеснения на Горня-оръхобица, за да разшири своя промишленъ панаиръ до степенъ на всесвѣтски панаиръ; до всички курортни мѣста (Варна, Месемврия, Бургасъ, Тръвна, Пловдивъ и др.) днесъ пжтуването по държавнитъ желѣзници, презъ лѣтния сезонъ става съ половина такса и т. н.

Този отзвукъ на държавата е отъ голѣмо значение за стопанското, финансово и културно превъзможване на градовете, той носи блага, еднакво цени за населението. А кой сериозно днесъ ще отрече, че не върху стопанско благо на населението се гради финансовото стабилизиране и културенъ прогресъ на държавата?

Ясно, е тогава, че реализирането на този идеалъ представя единение на съзнанията на хората, които сж се ангажирали да работятъ въ името на това превъзможване.

Кога това единение е възможно? Естествено, само тогава, когато идеята е правилно поставена и ясно разбрана отъ хората, които сж се нагърбили да я реализиратъ. Напр. градове, които се намиратъ въ лоши климатически условия, ако предприематъ инициативитъ на курортнитъ градове, тѣзи инициативи ще представятъ лошо поставени идеи, и т. н. Но това е достатъчно, има и трето необходимо условие — хората, които управляватъ тѣзи градове трѣбва да бждатъ дейни, съ желѣзна воля и твърдъ характеръ. Нѣма ли на лице тѣзи три условия, то въ съзнанието на общинанитъ ще се яви разединение въмѣсто единение. А разединението води винаги къмъ провала на начинанията, колкото полезни и да сж тѣ. Вазединение въ съзнанията, това е противоречие въ стремежитъ, въ идеала, къмъ който трѣбва да се върви искрено и съ твърда воля. А края на подобно противоречие всѣки може да предугади свършва се илюзия, които няматъ нищо общо съ фактитъ и водятъ къмъ крушение. Примѣри, които сочатъ на подобно крушение имаме на всѣка стѣпка отъ българската обществена действителностъ. Проследете нашето далечно и близко минало и посочете изключения или случаи, при които не сж загивали рано или късно — общественитъ фактори, които съ противоречия се стремили да достигнатъ нѣкое благо на своя народъ! Но противоречия въ обществения и индивидуаленъ животъ на народитъ е имало въ всички времена, защото въ човѣ-

шкитъ отношения надмощие взематъ всѣкога чувствата, а по-малко разума. Щомъ е тъй вие като общественици можете да идеализирате въ най-фантастични краски живота, вие можете да водите най-легендарни борби за извоюване благо на народитъ, но докато върхъ въ тия борби взематъ чувствата вие никога нѣма да постигнете братството на народитъ — братство, еднакво желано отъ всички. Чувства и противоречия — две корелативни понятия въ индивидуалнитъ и общественитъ отношения на народитъ; две предпоставки, които въ еднаква степенъ забавятъ прогреса на народитъ. Рожба на тѣхъ сж егоизма, съетността и интереса, който кара народитъ да сж въ вѣчна борба помежду си, които е и съочника на всяка война

Малката ни и органичена статия не позволява да посочваме примѣри. Нека читателътъ самъ надникне, особено въ най-новата история, въ живота на отдѣлнитъ народи, за да се срещне съ много такива.

Отклонихме се за малко съ целъ да посочимъ повече на необходимостта отъ единение на съзнанията на хората, които работятъ въ името на общественото благо. Че това безъ единение се руши всѣка полезна инициатива, както на отдѣлнитъ градове, тъй и на държавитъ.

Всѣка инициатива, която има целъ обществено благо трѣбва да се подкрепя морално и материално. За градовете тя трѣбва да се дава както отъ населението, тъй и отъ държавата. Прекрасенъ примѣръ отъ подобна подкрепа ни даватъ по-културнитъ страни.

Днесъ градовете водятъ една симпатична борба преди всичко за своето стопанско възстановяване. Симпатичното се състои въ това, че въ борбата за това възстановяване тѣ преодоляватъ всички трудности, които се изпращатъ насреща имъ. Безъ твърдостъ въ това преодоляване взематъ надмощие амбицитъ на

отдѣлни личности; амбицитъ всѣкога коватъ недоразумения; а тамъ където има недоразумения, нѣма успѣхъ въ каквато и да било работа. Преди благо на обществото коренитъ на тѣзи амбиции пресѣхватъ и ние наблюдаваме днесъ много градове съ чуденъ ентусиазмъ (Варна, Тръвна, Месемврия и др.) да градятъ своето стопанско възстановяване, финансово стабилизиране и културно преуспѣване, благодарение засилената воля на тѣхнитъ общински съвети. Напр. и Габрово въ това отношение не остава назадъ. Заедно съ Сливенъ то първо почна да се индустриализира; а днесъ го виждаме да се модернизира и въ общия си строежъ; правилно да използва природнитъ богатства за да създаде отъ тѣхъ обществени блага (електрически инсталации, фабрики за най-разнообразни производства и цѣла редица подобни предприятия). Благодарение на този устремъ на Габровския общински съветъ, съставенъ, отъ представители на всички партии въ града, на чудното единение на тѣзи представители, Габрово се мені въсѣкъ нощъ денъ и, въсѣки нощъ денъ носи нѣщо ново за Габрово. Само нѣколко години ще сж нуждни още щото мръсно и сгушено Габрово да приеме видъ на единъ модеренъ градъ. Тогава то нѣма да представлява и гнѣздото гдето въ най-голѣмъ процентъ (споредъ общата статистика) се развива бацила на туберкулозата. Унищожението на този бацилъ, който дълбае дробоветъ и коститъ на маса граждани днесъ не е ли едно благо отъ грамадно значение за здравословното състояние на града?

И тъй, днесъ една проста и здрава и смѣла идея вълнува нѣкои отъ градовете на България. Тѣ предприематъ инициативи отъ грамадно значение за тѣхъ и я общъ подеъмъ. Тѣзи идеи се градятъ върху здрави основи едно необходимо условие за този подеъмъ. Този подеъмъ може да носи само щастие на България. Това се съзнава отъ всички и затова би еднакво се цени отъ всички.

Акц. Д-во „Орелъ“
Фабрика за производство на вълнени прѣжди.

АКЦ. Д-ВО „ХРИСТО РАЙКОВЪ“
Фабрика за производство на вълнени платове и прѣжди.

Предупреждение към българското общество.

Въ в. „Варненска Поща“ брой 4831 отъ 28 т. м. е помѣстено едно провокаторско „предупреждение къмъ Габровското гражданство“, съ което се цели да се уязватъ ратниците на печата отъ 91 български редакции, обединени въ съюза на журналистите въ България, съществующъ по силата на утвърденъ отъ Министертвото на В. Р. Н. З. уставъ съ № 4485 отъ 29 ноември 1926 год.

Нѣколкото полуграмотни-

ци и търгаши съ пресата иматъ дързостта да отричатъ качествата на журналисти на хора които сж имъ създали вестниците. Тѣ се стесняватъ да се наричатъ провинциални журналисти и сж въбесени отъ успѣха на нашата организация, чийто 8 редовенъ конгресъ заседава сега въ Габрово.

Който е прочелъ провокаторското имъ предупреждение къмъ Габровското гражданство, отъ стила и грамот-

ността на написаното ще си състави понятие за нахалството на новинарското невежество. — Габровското трезво гражданство, трѣбва съ презрение да се отнася къмъ подобни новинарски провинциални листове, които му поднасятъ софийскитъ новини 4 часа следъ пристигане софийскитъ ежедневници въ Габрово и които го провокиратъ съ полуграмотно написани съобщения.

Българското термопили.

Нечуваниятъ въ военната история геройски подвигъ на българското опълчение въ славнитъ боеве на Шипченския проходъ при върха „Св. Никола“, презъ августъ 1877 г. Тамъ, на това свето мѣсто, днесъ се поклониха делегатитъ и гоститъ на 8-я редовенъ конгресъ на Съюза на Журналиститъ въ България.

ТЕЛЕ- ФУН- КЕНЪ

е пакъ царя на
радиоапаратитъ
въ свѣта

нанто презъ 1931

тана и презъ 1932

тана и презъ 1933

тана ще бѣде и за въ
бѣдаще.

Представителъ:
ИВАНЪ БОНЕВЪ
ГАБРОВО.

Христо К. Конкилевъ & Сянове, А. Д. — Габрово

Пасмантарийна фабрика, производство на всички видове вълнени и памучни гайтани и дажба на вълнени прежди отъ фабриката на ГАНЧО Д. ПОПОВЪ — Габрово.

ГРАМАДАТА.

Електрическата централа на Водния Синдикатъ „Грамадата“ — това е едно образцово обществено предприятие, въ което съставната инициатива на дѣло доказа голѣмитъ свои предимства частната предприемчивостъ и въ което обществените напѣтки зумно направляванъ отъ честни общественици, неоспоримо по-голѣма активностъ, а задоволявайки широко общественитъ нужди носи несъмнено още по-голѣми блага за обществото.

Преди построяване на „Грамадата“ имаше въ Габрово частни централи. Последнитъ, обаче, лишени отъ техническо водство и организация не можахъ да закрепнатъ, а напротивъ, виха пълна неспособностъ да изпълнятъ предназначението производители на двигателна сила, светлина, блага и културна имаша тѣ девствено поле за работа. Здравата обществена обаче, виждаше по-далечъ въ бъдещето.

На 1 януарий 1927 г. започна редовна експлоатация на централата на Синдиката, които разполагайки съ оскѣдни обществени средства започна само съ една дизелмоторна група отъ 2-3 конски сили. Презъ следующата 1928 г. мотора се оказа вече недостатъченъ и удовлетвори по-вече исканията на енергия за дребната индустрия, която бѣше изключителния озекутъ на Синдиката, затова презъ 1929 г. Синдиката се вижда принуденъ да си помогне чрезъ закупуване излишната мощностъ отъ централата А. Д. „Хр. Л.“ а въ същото време се подготвиха средствата за построяване втора собствена дизелмоторна група отъ 450 к. с. Това не да стане още презъ 1931 г. Въ много късо време мощността на този моторъ бѣше раздана. Дребната индустрия е вече електроснабдена, обаче, голѣмитъ индустриални предприятия са вънъ отъ мрежата на Синдиката.

За да се даде възможностъ и време за поправки и подемъ на моторнитъ групи и за да се подсигури редовното електроснабдяване на Габрово и индустрията, му Синдиката осъществи настоящата година възможността за закупуване излишната енергия отъ В. С. „Росица“ въ гр. Севлиево, а по настоящемъ а въ Габрово и далекпровода за свързване на „Грамадата“ съ централата А. Д. „Бедекъ“ въ Тръвна, където на разположение на Синдиката се държатъ готови въ всѣко време до 700 конски сили.

Мощността отъ около 800 к. с. на воднитъ турбини и на дизелмоторнитъ групи, които най-много ще бѣдатъ на разположение на Габровската индустрия, даде надежда и окончателно увѣри и най-песимистичните настроения спрѣмо Синдиката и общественитъ начинания на Габрово въ голѣмата културна и стопанска роля на „Грамадата“ и готовността му да задоволи широко общественитъ нужди съ електрическа енергия.

За иллюстриране бързия подемъ на Синдиката не е излишно да се приведатъ следнитъ цифрени данни:

№ по редъ		1927	1928	1929	1930	1931	1932
1	Годишно произв. въ к. в. ч.	231900	358800	502690	545590	926870	1000000
2	Консум. за кжшно осветл.	83650	112706	161529	158679	205204	250000
3	„ „ „ „ „	23038	25110	36265	51503	54704	60000
4	„ „ „ „ „	78306	163419	234381	238074	511562	600000
5	Цена на кжшното осветл.	8 —	8 —	8 —	8 —	8 —	8 —
6	„ „ „ „ „	5 —	5 —	5 —	4 —	3 —	3 —
7	Срѣдняя цена за двиг. сила	4 16	4 23	4 17	4 03	3 31	3 00
8	Прикачени мотори въ к. с.	153	490	610	740	1260	1500
9	„ „ „ „ „	879	1063	1255	1293	1589	1800

Габровци се увѣриха, че никое друго предприятие въ Габрово за толкова късо време не е донесло за обществото толкова блага колкото „Грамадата“ и че само Синдиката е, който ще на Габрово евтена свѣтлина, а на индустрията му сигурна и силна двигателна сила. Ще видимъ осъществени отъ него много добри дѣла.

Прочие, нека имаме пълна вѣра въ светлото бъдеще на доброто Габровско обществено начинание.

И. И. И.

Société Anonyme D'industrie et de commerce
„IV. K. KALPAZANOFF“
GABROVO (Bulgarie)

Fabrication de files en laine, sayak, étoffes
modernes et draps.

Fournisseur de la cour royale.

Diplômes et médailles d'or et d'argent des expositions de:
Plovdiv, Chicago, Anvers, Paris, Liège, Londres et Salonique

Adresse télégraphique: IV. KALPAZANOFF.

TÉLÉPHONES: FABRIQUES № 9,
BUREAUX № 10.

Анон. Акц. Д-во за индустрия и търговия
„ИВ. К. КАЛПАЗАНОВЪ“
ГАБРОВО

ФАБРИКАЦИЯ НА ЧИСТО ВЪЛНЕНИ ПРЕЖДИ,
ШАЕЦИ, МОДЕРНИ ЦРАЙГАРНИ И
КАМГАРНИ ПЛАТОВЕ.
ДОСТАВЧИКЪ НА БЪЛГАР. ЦАРСКИ ДВОРЪ.

Дипломи, медали златни и сребърни от изложенията.
Пловдивъ, Чикаго, Анверс, Лиеж, Лондонъ и Солунъ.

Телегр. адресъ: ИВ. КАЛПАЗАНОВЪ.

ТЕЛЕФОНИ: ФАБРИКА № 9,
КАНТОРА № 10.

за гаранция на истинско производство слунни
ФАБРИЧНАТА МАРКА

отпечатана върху всъни 3 метра отъ плата.

Кредитътъ
КАТО ТВОРЧЕСКА СИЛА.
(Примѣрътъ на Габровската Популарна Банка).

Кредитътъ е основата за развитие на производство товия, — по-скоро за първото, насъ тукъ по-вече инте-
можемъ съ право да твър-
че безъ кредита не бихме
да имаме тия очудващи по-
ния или по-добре казано то-
криваще се творчество на
ида.

При днешните обстоятелст-
които почти всички наши
изхождатъ отъ злоупотрѣ-
съ покупателната ни сила,
би ше бжде ересъ да се
исва творческа сила на кре-
ако използването му е
умѣрено и благоразумно,
магическа пръчица можеше да
по-вече чудеса. Днесъ, оба-
желанието ни да сторимъ
не отъ направеното, ний се
ние възвърнати къмъ обмѣ-
на най-първобитниятъ време-
ва което не можемъ да опа-
въ брой, подвеждаме
знаменателя на *трампа*,
злично какво наименование
ме.

Това е реакцията, която не-
мо трѣбваше да настъпи
сторената злоупотреба. И
къ, пакъ подчертаваме, че
икогашъ никому не е било
во, — нито заемателъ, нито
паеиодателъ можеха да сто-
това, което е направено
ишото наистина не трѣб-
се забравя, че разумно и
разно използвания кре-
е крайно необходимото до-
ние за процеса на даде-
производство или пъкъ за до-
рвежъ на дадено произ-
но предприятие, много
инвестираше вече свои-
звани средства.

Примѣрътъ, който ни се да-
живота на разнитѣ дру-
и сдружения отъ единъ
самъ, ни посочва извън-
и допринесената вече пол-
бързото обръщение на
иозина сж ония,

които дължатъ своя успѣхъ на
чуждитѣ капитали, дошли, макаръ
и кратковременно и подъ най-
различни форми, да допълнятъ
собственитѣ средства.

За да се отговори на тази
нужда, създадохъ се народнитѣ
кредитни институти.

За постигане на тази имен-
но целъ Габровското Граждан-
ство е създадо своята *Популярна
банка*.

Габровската популярна банка
като кредитенъ кооперативенъ
институтъ, отъ 1929 год. насамъ
за габровското дребно и по-пос-
ле по-едро производство, е сто-
рила това, съ което никой кре-
дитенъ институтъ не може да се
похвали, изключая Българската
Народна Банка. За нейната дей-
ностъ могатъ да се кажатъ мно-
го нѣща и съ по-голяма свобода
могатъ да сторятъ това ония, кои-
то сж дошли малко по-късно на-
чело на управлението ѝ.

Основана презъ 1911 год.,
тя приключва първото си годиш-
но упражнение едва съ 53.300.
лева достигайки въ края на 1914
год. на 129.800 лева дѣловъ ка-
питалъ. — Нейниятъ животъ, отъ
основаването ѝ до свършването
общоевропейската война, е ане-
миченъ. Разрастването ѝ почва
отъ края на 1920 год., когато ка-
питала ѝ бѣше 638.300 лева, за
да стигне въ края на 1931 год.
на 9.888.600 лв. а на 31 юлий
г. на лева 10.324.400. —

Като най-характерно за от-
бележаване е голѣмото довѣрие,
оказано ѝ отъ вложители:

На 31 XII 1920 влоговетѣ сж
били едва лева 1.537.804.

На 31 XII 1931 тѣ вече въз-
лизатъ на лева 61.190.021.

Нека ни бжде позволено, на
дебело да подчертаемъ, че то-
ва довѣрие е напълно заслужи-
но. Защото, когато презъ послед-
нитѣ месеци на 1929 година, вси-
ки банки, въ това число и Бъл-
гарската Народна Банка, затво-
риха каситѣ за клиентелата си,

Габровската популярна банка ги от-
вори на широко и не сж били
подкрепяни съ кредитъ само ония,
чийто кредитоспособностъ не е
позволявала това. Нейниятъ общъ
пласментъ, на 31 XII 1929 год., е
стигналъ до най-високата до то-
гава точка, а именно лева
44.073.184, тогава, когато по-рано,
предидущата година, на 31 XII
1928 год. той бѣше само 28.698.008.
А сега, на 31 юлий т. г. общиятъ
ѝ пласментъ се възкачва на лева
55.358.513.

Управлението на Габровската
Популярна Банка не е изпус-
нало изъ предъ видъ, че упо-
трѣбата на капитали, краткосро-
чно и средносрочно, представлява
днесъ голѣма частъ въ всевъз-
кото парично тържище и значи-
телно по-малка въ по-дългосро-
чно. Предназначението на крат-
косрочното и срѣдносрочното зае-
мане на срѣдства е да снабди
производството и търговията съ
необходимитѣ имъ оборотни срѣд-
ства, тогава, когато на по-дълго-
срочното е да имъ даде възмож-
ностъ за създаване нови иници-
тиви или за разширение и тех-
ническо подобрене на по-стари
реализирани вече инициативи.

Като така, не забравяйки
своето задължение къмъ дребно-
стопанскитѣ инициативи, Габров-
ската Популарна Банка се е спе-
циализирала, ако ни е позволе-
но така да се изразимъ, въ скон-
товитѣ операции.

Сконтовата банкова опера-
ция е най-сжществената креди-
тна операция, която може и трѣб-
ва да се извършва отъ всѣки
кредитенъ институтъ. Или, ако
трѣбва да се изразимъ съ думи-
тъ на единъ банковъ капацитетъ:
„тя пресажда една опера-ция
(сдѣлка) върху друга, защото бан-
ката, плащайки преди падежа то-
ва което е платимо въ даденъ
опредѣленъ срокъ (падежъ) оста-
тава съ пълната вѣра, че на то-
зи срокъ ще ѝ се възвърне това
което тя е авансирала преди
падежно“.

Сконтовата операция не са-
мо подпомага производството и
търговията, но и значително ги
насърдчава, насърдчавайки едно-
временно и стопанския подеиъ.
Единъ малък примѣръ: Русковъ
купува известна стока отъ Габ-

ровски и го предпочита, защото
последния не изисква плащането
ѝ веднага, като се задоволява съ
една тримесечна полица; Габров-
ски, отъ своя страна, е готовъ
да продаде въ почекъ защото е
увѣренъ, че банката ще приеме
въ сконтъ, поднесената ѝ полица
при сноси за него лихвени ус-
ловия. Отъ тукъ и заключението,
че за осжществяването на *търгов-
ската сдѣлка, необходима е възмож-
ността за добиване банковъ кредитъ*.
По нататъкъ: — Русковъ купува
стоката съ целъ да я препродаде,
ако е търговецъ или да я пустне
въ производството си, ако е ин-
дустриалецъ, — въ очакване да
настъпи опредѣления срокъ на
плащане, като опаричването ѝ
преди падежа му дава всичката
възможностъ да се ползува ре-

зултатно отъ нейната равностой-
ностъ, а и Габровски, като е опаричилъ
продадената отъ него
стока, има възможността да из-
ползува сжщо така резултатно
чистото произведение отъ нейна-
та равноценностъ.

Отбелѣзаната въ горния при-
мѣръ операция е възможна само,
ако има на лице единъ креди-
тенъ институтъ на разположение.
По този начинъ изпѣква и сто-
панската роль на кредитния ин-
ститутъ, явилъ се на помощъ на
производство и търговия.

Нѣка ни бжде позволено,
прочее, да приключимъ горнитѣ
ни редове съ потвърждение, че
*кредитътъ учило и благоразумно из-
ползуванъ, може да се яви и се явя-
ва като една голѣма творческа сила*.

Габровци сж гра-
дили, градятъ и сега
материялни блага за
народа.

ГАНЧО Д. ПОПОВЪ

Фабрика за производство на вълнени прѣжди.

Боянъ Абаджиевъ
председател на Варненската
Търговска индустриална кама-
ра въ чийто районъ влиза и
Габровската индустрия.

Петръ Стояновъ
бившъ народенъ представителъ
и кметъ на гр. Варна, който
работи неуморно за организи-
ране промишленната изложба
това лѣто въ Варна.

Георги Ботевъ.

8-я Редовенъ Конгресъ на журналистите.

Отъ 28 до 30 того въ гр. Габрово, ще се състои осмия редовенъ конгресъ на Съюза на Българските Журналисти, на който се пада тежката и отговорна задача, да начартае и насочи по нови пътища, бъдещата дейност на Съюза за презъ цѣла една година, пълна съ неизвестностъ и изненади. На осмия редовенъ конгресъ, следователно, е определено да изиграе важна роль въ живота на Съюза, много по-важна отъ ролята, на който и да билъ другъ конгресъ, изключая втория извънреденъ въ Търново, въ който бѣха заклеени алчнитѣ домогвания на шепата узурпатори и освободенъ отъ тѣхъ, Съюза остана само на тѣзи, които наистина носятъ тежкия кръстъ на независимата, но пълна съ благородство и честъ, журналистическа сѣдба!

Какво прочее, ни предстои въ 8-ия редовенъ конгресъ въ Габрово?

Преди всичко, най-необходимо е, да се преорганизира основно цѣлия Съюзъ, да се постави на здрави, гранитни основи, споени отъ колегиалната солидарностъ на по-вече отъ 90 провинциални вестника, които членуватъ въ него, и отъ просвѣтното и благородно желание на тѣзи, които ще се нагърбятъ да ръководятъ сѣдинитѣ му презъ текущата година, да му служатъ преданно и да издигнатъ неговото реноме на оная висота, на която следва да бѣде, като организация, комплектувана отъ творчески и дѣйни сили, поставили за целъ въ своя животъ да бждатъ живи фарове всрѣдъ огрижения и изнемогващъ народъ, комуто да вдъхаватъ макаръ и слабата надежда за по-носни дни, и да бждатъ изразители на здравата обществена мисль! Защото, нека бждемъ откровенни, анемиченъ и мударъ е живота на Съюза до сега, може би за това, че не всички, които членуватъ въ него сж изпълнили своитѣ задължения, а освенъ това, може би и доскорошнитѣ силни организационни кризи, които се изживѣха, сж оставили печални послѣдствия, които бавно се заличаватъ. Но все пакъ, трѣбва здрава организациона дейностъ, интензивенъ животъ, излъчващи по-добри резултати и затвърдяващи все по-вече и по-вече журналистическия престижъ! Въ вжрешния добъръ организационенъ животъ, трѣбва да бждатъ насочени, преди всичко нашитѣ усилия, защото сж силна и мощна организация българския журналистъ—въ дълбоката провинция, ще може да изпълни много по-добре и много по-лесно своето призвание, своята дългъ и задачи всрѣдъ народа, на комуто се е отдалъ да служи!

По тази именно причина, смѣтаме, че съществена работа на конгреса въ Габрово е, да се организира Съюза, да се разшири неговата дейностъ, да се потърсятъ и намѣрятъ нови условия, нова тактика на работа, за да видимъ въ скоро време сплотени въ него всички малки и голѣми труженици въ журналистическото поприще. Но за да може това да стане, необходимо е, начело на съюза да се поставятъ дейни и авторитетни, преди всичко, хора, които сж си съзидили вече име и които съ тактъ и неуморна работа ще стегнатъ организацията, за да може да се почувствува отъ организирания журналистъ, че не е самъ по своя трънливъ пътъ, но че задъ неговия гърбъ има здравъ стълбъ, на който той може въкогда да се облегне, и който осигурява донейде неговото утрѣшно съществуване! Разбира се, за такава една огромна работа, не ще сж достатъчни силитѣ само на управителния съветъ. Тукъ сж необходими силитѣ на всички организирани журналисти и трѣбва да върваме, че проникнати отъ дълбоката и искрено желание да издигнатъ своята организация на нуждната висота, на конгреса въ Габрово, ще се манифестира единодушие, ще прояви едномислие и съ дълбока сериозностъ ще се очертае пътя на съюза: пътъ къмъ творчество и напредкъ!

Друга, измежду важнитѣ работи за разрешаване на Габрово, е и въпроса съ по-мъртната каса. Този въпросъ, трѣбва вече да намѣри своя отдушникъ, но следъ едно зрѣло обмисляне. Разбира се, по-мъртната каса представлява голѣмъ интересъ за всички журналисти, защото съ нейното учредяване, макаръ и отчасти, независимата сѣдба на журналиста, ще бжде поне малко гарантирана, ако не лично за него, то поне за семейството му. И много организации и професионални и просвѣтни, отдавна сж учредили по-мъртни каси, които играятъ важна роль въ съществуването имъ. А колко по-необходима е такава въ нашия съюзъ! Но, казахме вече, този въпросъ трѣбва да се обсъди добре, и само когато видимъ, че сме въ състояние да поддържаме такава каса, само тогава тя трѣбва да стане свършенъ фактъ! И по този начинъ, една отдавна възникнала мечта на провинциалния журналистъ, ще бжде осъществена.

Другъ важенъ въпросъ, крещящъ отдавна за разрешение, е въпроса съ облагитѣ отъ държавата. Въ всѣки конгресъ той се разчепква, взематъ се полурешения, натоварватъ се настоятелствата да правятъ постѣпки, сондажи и пр. — но все пакъ този

тъй важенъ въпросъ остава не разрешенъ. Може би, ний сме единствената организация, която твърде малко, за да не кажемъ никакъ, се ползува съ облагитѣ отъ държавата. И сега въ Габрово, за лишенъ пътъ трѣбва да се обмисли този въпросъ, да конкретизиратъ нашитѣ искания и да се натовари новата управа да работи въ това направление неуморно и настойчиво, до като наистина се получи задоволително разрешение. Но, едно отъ условията за успѣхъ и тукъ е, безспорно, справедливитѣ искания, които трѣбва да бждатъ далечъ отъ каквито и да било капризи и надутости, а главно, сведени до реалнитѣ нужди на организацията! Защото — прекаленъ светецъ и Богу не е драгъ!

И така, въ Габрово трѣбва да отидемъ съ съзнанието, че има да вършимъ важни и полезни за съюза дѣла! Въ Габрово трѣбва да отидемъ съ мисльта, че отъ добрата ни воля и желание зависи утрешната сила на организацията къмъ която се числимъ! Въ Габрово, най-сетне, трѣбва да отидемъ, отърсили се отъ дребнавоститѣ и личнитѣ амбиции, които нѣматъ мѣсто между интелигентни хора, а въодушевени отъ общитѣ интереси на съюза, да направимъ 8-ия редовенъ конгресъ — творчески — конгресъ надъ конгреситѣ, ако така може да се каже, за да влѣзе организацията въ своя нормаленъ пътъ и къмъ спокойно и ползотворно развитие и сигуренъ напредкъ.

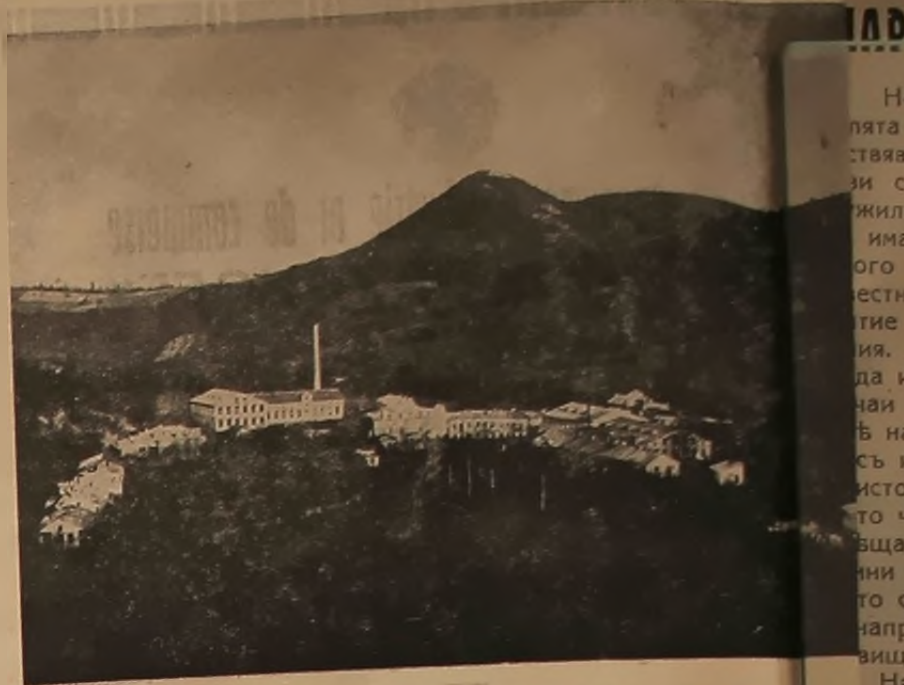

Стоянъ Костурковъ
Министър на железницитѣ въ България
които е давалъ и дава голѣма подкрепа
на провинциалния печатъ.

Константинъ Муравиевъ
Министър на Народното Просвѣщение.

Настоящиятъ брой излиза въ Габрово по случай 8-я редовенъ конгресъ на съюза. По независящи отъ редакционния комитетъ причини не можахме да помѣстимъ ликътъ на члена отъ управителния съветъ г. НИКОЛА ТАРАШМАНОВЪ, за което просимъ извинение.

АКЦ. Д-ВО „Г. Т. РАШЕЕВЪ“
Фабрика за производство на ленини и конопени платове,
и преди.

Христо Метевъ
фабрика за памучно тъкачество производство на
мучни материали и др.

Акц. Д-во Хр. К. Конкилевъ & Сино
ПАСМАТЕРИЙНА ФАБРИКА

Събирателно Д-во „Бр. В. Рашеев“
Фабрика за производство на вълнени прѣжди

НАРОДЪ И ПЕЧАТЪ.

Не един път е изтъквана мисълта на печата, който се отождествява, като една велика сила. И сила, обаче, не всякога е била на истината, както тя сама обича да се атестира. Много пъти в ржцетъ на безпечни люде тя служи за прикритие на тъмни планове и намерения. За честта на печата тръбим да изтъкнем, че въ повечето случаи той е бивалъ сила въ ржцетъ на благородни и свѣтли люде, имената на каквито е пълно историята на човѣчеството, и то чрезъ словото и печата сж издигали на поколенията много добри и нравствени принципи, които сж задвижвали човѣчеството напредъ и сж увеличавали съзнанието на човѣческия гений.

Нашата задача естествено състои въ да изтъкнемъ силите, които полагаме, да насочваме тая мисъл: на която сме най-скромнитъ жители, въ пжтя на истината, истинското служене на народа. Истинското служене на народа по-ва напълно демагогията. Когато говоримъ специално за нашата българска печатъ — българската журналистика, за състояние тръбва да признаемъ, че въ всякога е служилъ на истината и че много често българската журналистика било отъ нужда, отъ от славолюбие или безхарактерност, е потапялъ перото въ маслото на демагогията, служилъ не на народа, а на партийнитъ клубове.

Партизанството е въ особено специфична болестъ на нашата българска обществена мисъл. По този въпросъ много ише, още по-много се говори, колкото се говори и колкото въ другъ се обвиняваме въ изнестество, толкова повече талостъ се разпространява, и тошото е, че обхваща най-важната иначе частъ на нашата естествена организъмъ — селачеството.

Бащица на партизанството е превърналъ грижливо отъ политически демагози отъ освободително до днесъ и сега можемъ да кажемъ, че дѣлото на политически херостратовци е решено: *отробенъ е цѣлия нашъ тѣленъ животъ.*

Ако пжтувате по влака, виждате въ трето-класнитъ купета сени една срещу друга групи, които спорятъ, изхождайки всѣки своето партийно вѣруе, брутални, безпощадни къмъ противни и др. държавни институти, къмъ личности посѣтили си въ служене на народа, невремененно подли и сервилни парвенюта, политически нищожества издигнати отъ партизанщина до високи човѣчени постове и положения. Държавнитъ идеи намиратъ добра почва въ душата на народа, която отъ вѣкове носила въ себе си бащица на съмнение и бунтарството.

Красивото въ душата на българина, което е много, заглъхвало въ гласитъ на тия злини, живо култивирани отъ тѣхнитъ народни водачи.

По този начинъ демокрацията, която е основата на днешния естественъ строй, се излага като шипъ и като система и то най-много у насъ въ България, въ обстоителство буди най-неприятни мисли за бъдещето на народа и държавата.

Ние сме предимно земеделски стопанска страна и грижи въ отношение се налагатъ отъ нея на държавата, правителството и всички държавни, обществени и културни институти.

Задача на държавата днесъ е стопанска, че тогава стопанска. Въ страни, където паритъ и политическиятъ люде свхащатъ своята задача въ прогресъ и нравствено просъщане на народа. Обратното, въ нашата стопанска страна, стопански институти отстъпватъ предъ партийни организационни въпроси, които жива страна народа бедно озлобява се, начело на

държавния и общественъ животъ застава хората не съ реални заслуги къмъ нацията и съ истинска култура и компетенция, но хора изплискани отъ морето на партизанския бѣсъ, затова хора нагли, безкултурни, внушаващи често пжти отвращение. А свѣтли умове, благородни и културни люде, стоятъ на страна, не дръзващи да зацапатъ ржцетъ си въ миязмитъ на партизанското блато.

Тѣ съкрбятъ искрено за своя народъ, но този народъ не ги познава и не ги разбира, защото вече слуха му е изхабенъ, покваренъ отъ демагогията.

Искрената речъ не се откликва въ неговата душа, напротивъ, такава речъ предизвиква злобни нападки, защото въ нея звучи властно позивъ къмъ изпълнение на гражданския дългъ до край, а въ речитъ на демагога лайтъ мотива е лигаво сладникова конспекция: *че ако си отъ нашата партия всичко ти е простено.*

По този начинъ се покварва душата на хубавия нашъ народъ и се опорочава свободата за която загинаха толкова свѣтли хора, като Ботева, Левски, Караджата и плеада други именити и безименни труженици.

Тѣхния духъ е смутенъ и тѣхния заветъ опороченъ.

Ролята на печата, тази голѣма обществена сила и това дуостро оржжие отъ друга страна, е била въ това отношение и благодатна и пагубна, защото той е който служи на демагогията, той е и който служи на истината.

Въ деня на конгреса на съюза на журналиститъ въ България, да отправимъ апелъ къмъ колегитъ отъ провинциалния печатъ, които сж по-близо до народа, да служатъ само нему, но чрезъ истината, а не чрезъ демагогията. Да не калятъ перото си въ древно партизански ежби, но да търсятъ съ общи усилия лѣкъ противъ това зло и да го посочватъ постоянно и неуморно въ своитъ писания, да семжчатъ да поставятъ по-често въ колонитъ на своитъ вестници и списания стопански и нравствени въпроси и да кажатъ на народа не сладката дума на политическия шарлатанинъ, който го зове къмъ неизпълнение на гражданскитъ задължения, а напротивъ да го призоватъ къмъ изпълнение на дълга — граждански и общественъ и да му посочатъ пжтя на истинското благополучие — *благословения трудъ* Бон

Идейнитъ борби въ миналото на библиотеката „Априловъ - Палаузовъ“

Историята на нашето читалище е въ пълна връзка съ историята на духовното ни и политическото възраждане. Първото добре наредено габровско училище, отворено на 2-ий януарий 1835 г., което по-сетне стана разсадникъ на просвѣтата въ цѣлата наша страна, идейниятъ подеиъ чрезъ просвѣта къмъ свобода, който обхвана за времето си нашитъ народни будители, на мѣстна почва посочи на нуждата отъ народно читалище, което да бжде като идеенъ центъръ на младежитъ общественици. Българскиятъ наиятчия — нашиятъ най-здравъ политически елементъ — бѣ силно увлеченъ отъ идеята за духовната и политическа свобода и съ своята морална и материална подкрепа даваше животъ на всички инициативи, които имаха за обектъ просвѣтното и политическото издигане на нашия народъ, неговото освобождение и обединение. Економическата структура на Отоманската империя, производственитъ отношения, широкитъ пазаръ и липсата на външна конкуренция, поради лоши и скжпли съобщения, издигнаха нашето занаятчийство на първо мѣсто въ економическия животъ на страната. Материалното му положение позволяваше да отдѣля и време и срѣдства за културни, просвѣтни и политически цели. Здравиятъ инстинктъ на за-

наиятчия българинъ му подсказва, че чрезъ образованието може не само да запази това си господство, но и да го увеличи. Ето защо, първитъ пионери на образованието ние виждаме въ лицето на еснафа. Ние виждаме еснафскитъ сдружения да отварятъ училища, читалища, да изпращатъ младежи въ чужди градове да се подготвятъ за учители, какъвто е случая съ Неофита Рилски за Габрово и пр. Нѣщо повече, здравиятъ еснафски инстинктъ, както и голѣмитъ връзки, които еснафа си е създадъ чрезъ панаиритъ съ по-напредналитъ съседни държави, му подсказватъ да ревизира своята образователна система, отъ която сж се приготвяли само кандидати за олтаря и да даде на образованието реалистично направление.

Габрово е билъ единъ отъ градоветъ въ България съ най-добре развито занаятчийство. Габровскитъ гайтанджии, ножари, обушари и дърводѣлци сж били познати въ цѣлата страна. Тая обществена действителност е основната причина дѣто Габрово става мощенъ просвѣтенъ центъръ; тая действителност направи отъ Габрово гнѣздо революционно за събаряне на политическия яремъ, тая обществена действителност най-сетне направи Габрово днесъ мощенъ економически и производственъ центъръ.

Едновременно почти съ училището на Априлова се явява и народното читалище. (На 26 октомврий 1861 г. по инициативата на група габровски младежи е основано първото наше читалище).

Революционната епоха, която изживѣ българскиятъ народъ, даваше своя силенъ отпечатъкъ въ идейнитъ борби на читалището. Читалищата до освободителната епоха бѣха само правени за политическа борба. Читалищнитъ дейци бѣха и първитъ революционни дейци, като голѣма частъ отъ тѣхъ мъченически увиснаха на бесилка, или оставиха коститъ си по-бойнитъ полета въ време на възстанието презъ 1876 год. и руско-турската война.

Надъ димящитъ още родни села и градове, надъ безкрѣстнитъ гробове на руси и българи, надъ окървавенитъ наши поля и долини презъ 1878 г. наново изгрѣ слънцето на свободата и съ своитъ животворни лъчи сгрѣ душитъ и сърдцата на всички, които имаха щастието да видятъ свободна своята родина. Следъ петвѣковно робство, българския народъ наново става господаръ на своята сждба.

Борбата за политическа свобода бѣ погълнала всички материални и духовни сили на нацията. Тя увлече въ своя вихрь и всички общественици. Когато умерениятъ въ тая борба народъ потпочина, когато той възстанови своитъ сили и срѣдства, едва тогава помисли за своето духовно издигане. Интелигенцията на свободна България сега се увлече въ оня идеализъмъ, който бѣ като отгласъ на руското *народничество* презъ 19 вѣкъ съ своитъ пѣвци: Добролюбовъ, Чернишевски, Тургеневъ и др. и който остави дълбоки бразди въ политическо-обществения животъ на цѣла Европа. Единъ неудържимъ устремъ караше нашата интелигенция да тича срѣдъ народа и да дарява своитъ сили за неговото умствено издигане. „Свѣтлина, повече свѣтлина“ бѣ лозунгъ на всички тогавашни общественици и всѣки бързаше да дари своитъ сили предъ обществения олтаръ. Нѣколкоина по-дѣлни учители въ града — Спиро Гулабчевъ, Ев. Дабевъ, Т. Христовъ, Т. Постомпировъ взиматъ грижата да събератъ книжния имотъ на старото читалище и да дадатъ животъ на дружеството. Презъ 1884 г. дружеството се възобновява подъ име „Габровски клонъ отъ приятелската дружина“ и започва наново своя животъ.

Поколѣнието отъ революционната епоха си отиваше. Наедно съ това отиваше и оня идеализъмъ, съ който е живѣло то. Ин-

телигенцията на това поколѣние бѣ цѣла и единна. Тя не бѣ покварена още отъ отрицателнитъ качества на българския партиенъ животъ. За нея понятието народъ бѣ обществена групировка съ еднакви економически и политически интереси и неговото економическо подобрене и политическо издигане тя виждаше въ просвѣтата. Вѣрата въ силата на знанието е въодушевлявала всички общественици. Тая вѣра е подсказала на приятелитъ на Габровския клонъ да поставятъ и надписа на библиотеката „Чети, брате, чети!“, когото мнозина помнятъ още.

Новитъ производствени отношения, новата економическа формация презъ годинитъ 1880—1890 поставиха нашата интелигенция на кръстопжтъ. Народничеството отъ изтокъ се сблъска тогава съ новитъ идейни стремежи отъ западъ въ блѣна за общочовѣшко щастие, за братство и равенство между народитъ на почвата на класовата борба. Тия идейни течения раздѣлиха и младата българска интелигенция на два враждуващи лагера. Тия идейни борби поставиха библиотеката като желанъ обектъ. Дветѣ течения внесоха въ библиотеката идейнитъ си търкания, които не малко спомогнаха за нейното разстройство и замиране.

За историка, който гледа обективно на всички прояви на обществения животъ, за безпристрастния изследвачъ на идейнитъ стремежи на една епоха и дветѣ течения имаха основата си дълбоко въ економическата структура на българския народъ въ пър-

витъ години на неговия свободенъ политически животъ. Жизнеспособното еснафство, което още живѣе и се бори съ новитъ форми на производството и идеологизитъ на пролетаризиращата се вече частъ отъ това еснафство, кръстосватъ своитъ мечове въ библиотечното дѣло.

Не може, обаче, безпристрастниятъ историкъ да не съзре и въ дветѣ течения идеала за общочовѣшко щастие, което искатъ да постигнатъ тѣ по два различни пжтя, съобразно теорията си за общественото и економическото развитие на нашата страна. До като еднитъ вървятъ въ пжтя на сътрудничеството между класитъ, другитъ — по пжтя на непримиримата класова борба, макаръ основната предпоставка на дветѣ течения да е просвѣтата на народа.

За да могатъ да се търпятъ тѣ въ едно дружество, като библиотеката, което наистина може да ги обедини по въпроса за просвѣтата, е била нужна взаимна търпимостъ, каквато за съжаление на това време е липсвала.

Крайниятъ резултатъ на тия борби най-сетне е билъ замиране на читалището и разпрѣсване на неговитъ идейни ръководители. Много отъ книгитъ сж били развзети на съхранение отъ хората на борящитъ се течения и до днесъ още не повърнати. Останалата частъ е била съхранявана въ кжщата на Т. Продановъ до новото възобновяване на читалището презъ 1892/93 год. сега вече подъ название Габровска Народна Библиотека „Априловъ - Палаузовъ“.

фабрика „Принцъ Кирилъ“ - Габрово

Произвежда всѣнакви видове памучни платове.

Акц. Д-во „Хр. В. Марокинджиевъ & С-ве“

Фабрика за производство на гонъ и ножи.

Ако има индустриаленъ градъ, въ който сж застъпени най-разнообразни и най-многобройни клонове на машинното производство, това безспорно е Габрово.

В. Доброполски.

Българският журналист нѣкога и сега.

Последните години се е напластило въ народа твърде лошо мнение за журналиста, особено за тоя от провинциалния печат. Изглежда, че народът има основание да вини често пъти журналиста въ недобростъ-вестностъ и много други грѣхове, които тегнатъ на врата му.

Бѣше време, въ епохата на нашето възраждане, пъкъ и първите години следъ освобождението, когато на вестника и журналиста се гледаше като на свети-ни, въ които се отразяваха народните тежнениа и болки, народните скърби и радости, съ една речъ — народната душа. . . .

Бѣше щастливо време, когато вестникарът бѣ на върховна почитъ въсрѣдъ обществото, защото доблестниятъ и самоотверженъ вестникаръ бѣше истински служителъ народенъ, чиято участъ бѣ заточението въ Мала Азия или бесилката.

Да, народенъ труженикъ и светецъ бѣ журналиста и народътъ му отплащаше съ признателностъ обичъ и уважение.

Но така ли е и сега? Отъ какъ се навѣди уметвения пролетариятъ въ страната, особено откакъ се наводниха градовете отъ квазинтелигенция, появи-ха се на бѣлъ свѣтъ полуграмотни „главни редактори“ съ основно образование, които съ труда на наемници на перото създадохъ вест-ници не да служатъ народу, а да тържествуватъ, често пати съ най-долнопробни сръдства.

Появиха се „журналисти“, чиято култура не се простира по далечъ отъ прогимназията, а се явиха за учители на народа и изразители на общественото мнение!

Появиха се „журналисти“, които основаха вестници за да наругаятъ, накалятъ, наклеветятъ неприятни тѣмъ личности, или политически противници, като издаваха 5—6 броя и спираха.

Въ днешната морална безпжтица появили се псевдожурна-листи, които безъ срамъ и свенъ узурпиратъ правото журналистъ и съ всички непростени сръдства се борятъ срещу появилитъ се тукъ—тамъ въ страната сериозни вестници.

Появиха се най-сетне „ре-дактори“ и „журналисти“ които въ петъ години издаватъ 27 броя отъ вестника си въ три различни града, презъ което време смѣня-ватъ и изнудватъ 12 „съдружни-ци“ и събиратъ по два-три пжти въ годината „годишния“ абона-ментъ на вестника си!

Появиха се „журналисти“, съ никому неизвестна журналистическа дейностъ, които си самоус-тройватъ юбилей и съ панаирд-жийски хвърчащи листове отъ градъ на градъ си правятъ рек-лама за срамъ на българския журналистъ.

Намѣриха се търгаши, кои-то за гавра на доблестния бъл-гарски журналистъ помѣстиха и портрети въ изданията си на псевдожурналисти.

Въ този редъ на мисли ние си спомняме афоризма на стари-тъ римляни: *similis similibus udet.*

Единъ старъ и доблестенъ нашъ журналистъ, който 8 годи-ни вече издава и вещо списва провинциаленъ вестникъ, като прави същата констатация, ето какво казва:

„Уви, мжно е да се реби-литира престижа на вестника у насъ днесъ за днесъ. Но защото това е тъй мжно, за това и до-блестта на онзи малкъ брой редактори, които искатъ да све-щендействуватъ чрезъ вестника, трѣбва да надхвърля граница на обикновеното! Тѣхниятъ идеалъ, несъмнено, трѣбва да бжде най-безкористното служение на исти-ната и на народните интереси. . .

Да, тежкъ е кръста на жур-налиста — на истинския, честния и доблестенъ български журна-листъ и затова трѣбва да му се

СЪБИРАТЕЛНО ДРУЖЕСТВО ТОДОРЪ НЕДѢЛКОВЪ

Търговия на вълна, платове и др.

ГАБРОВО

Главно представителство на текстилната фабрика
„ИВ. К. КАЛПАЗАНОВЪ“ — ГАБРОВО.

Телефонъ № 143.

ГАБРОВСКА ПОПУЛЯРНА БАНКА КРЕДИТНО КООПЕРАТИВНО ДРУЖЕСТВО

Основано презъ 1911 г.

РАЗПОЛАГА:

Капиталъ и фондове	Лева	15 000 000.—
Собственъ домъ	„	3 000 000 —
Влогове	„	60 900.000 —
Общъ пласментъ	„	55.000 000.—

Членове кооператори 3.000

Извършва всички банкови операции:

БАНКАТА

Отпуща заеми при 10% годишна лихва
Сконтирва полици 9%
Открива текущи смѣтки,
подъ лични гаранции и
срещу депо портфейлъ при 10% годишна лихва

БАНКАТА

Инкасирва полици въ всички градове и по-голѣми села на Царството:

а) на своитѣ членове, безъ комисиона, само срещу събиране реалнитѣ разноси и герба,
б) на нечленове, срещу минимална комисиона.

БАНКАТА

Извършва преводи въ всички градове и по-голѣми села на Царството:

а) на своитѣ членове, безъ комисиона, само срещу събиране реалнитѣ разноси и герба,
б) на нечленове, срещу минимална комисиона.

БАНКАТА

Издава удостоверения за правоучастие въ търгове и гаранции по тѣхъ, при минимални такси.

БАНКАТА

Издава влогови акредитивни книжки, съ които се оперира почти при всички Популярни Банки въ Царството.

БАНКАТА

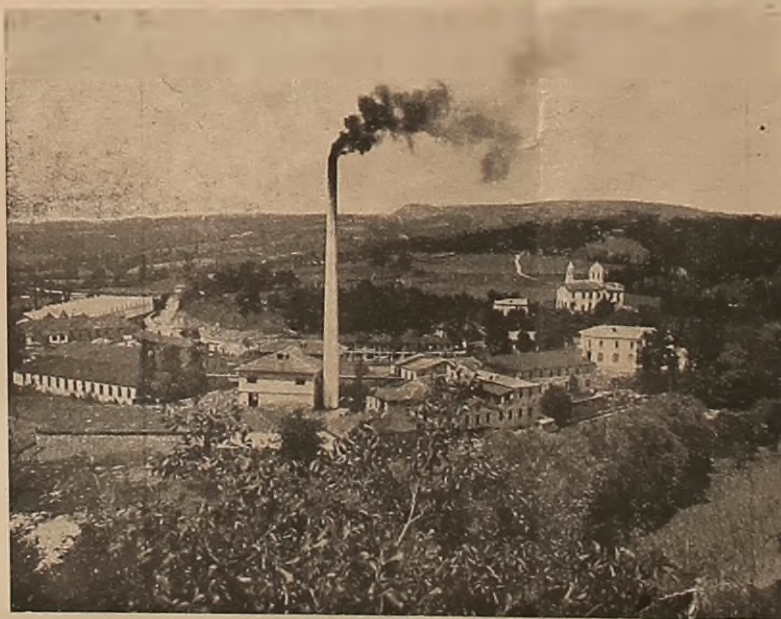
ПРИЕМА ДЕТСКИ, СРОЧНИ И БЕЗСРОЧНИ ВЛОГОВЕ.

БАНКАТА

е кореспондентъ почти на всички голѣми акцио-нерни банки въ Царството.

Телефонъ адресъ: Популярна.

Телефони: Дирекция 56, Общъ 236.

Акц. Д-во „Ив. К. Калпазановъ“
Фабрика за производство на вълнени платове

притекатъ на помощъ фактори-тъ въ държавата, като се сложи образователенъ и мораленъ цензъ за журналиста по законодателенъ редъ.

Освободена тази професия отъ търгаши, психопати и мало-грамотници, ще може да дочака щастливото старо време за бъл-гарския вестникаръ.

Дано!..

ПЕЧЕТАНИЦА
„МОДЕРНО
ИЗКУСТВО“
ГАБРОВО.

Габровската индустрия е гордостта на стопанска България

Акц. Д-во фабрика „Габрово“
Производство на егерово облекло.

Акц. Д-во „Успѣхъ“

Фабрика за производство на вълнени платове и др.

Събирателно Д-во Ив. Донева, Пантъ Цонева &
Фабрика за производство на финни кожи

Акц. Д-во фабрика „Балканъ“
Фабрика за производство на вълнени пре